

Удар на последњи стуб – Српску православну цркву

Зашто је СПЦ, са свим својим слабостима, толико на тапету медија? Једноставно – Зато што је то ЈЕДИНА преостала институција која стоји на путу до апсолутне колонизације српског народа

Бројимо дане када се налазимо у незапамћеној ситуацији. Корона вирус је за веома кратко време склонио у страну онај уобичајени начин живота који смо тако олако схватили и натерао нас да се суочимо са променама огромних размера. Многи од нас су збуњени, уплашени за своје и здравље својих најмилијих, као и суочени са опасношћу од губитка посла и мишљу да многе ствари можда више никада неће бити исте. У таквим условима многи се окрећу Богу, вери, и наравно Српској Православној Цркви.

Међутим, скоро да не прође ниједан дан а да у медијима не осване нека прича која приказује Српску Православну Цркву у крајње негативном контексту. Пре неколико дана били смо сведоци огромне халабуке која се дигла због начина на који се врши причешће, па је другосрбијански део јавности једва дочекао нови повод да саспе паљбу по Цркви. Лако се стиче утисак да се свако ко не разуме ни суштину ни важност причешћа осећа позван да попљује и Цркву и вернике. Кафић-атеисти, Твитер-секуларци и помодарски антидуховници, убеђени да је једино њихово (најчешће крајње плитко и црно-бело) гледиште исправно, иако и о Цркви и о корона вирусу знају само оно што су прочитали у таблоидима између два продужена еспреса, испољавају чист говор мржње према Цркви, док са презиром вређају вернике и багателишу веру.

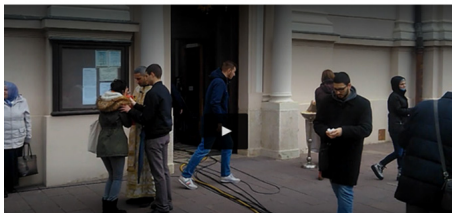
Међутим, ово није напис о причешћу, а ни о корона вирусу. Образложење и објашњење како и зашто се неко причешћује, чак и у овим опасним околностима, желим да оставим људима који су далеко упућенији на то од мене. Ово је напис о наизглед тихом рату који је објављен Српској Православној Цркви, а који не јењава већ дуго.

Не треба много размишљати да би се схватило да су чак и пре злокобног вируса пропагандни про-западни медији типа Н1, Данас, Време, НИН, Блиц, Курир, Ало, итд, имали тенденцију да стављају у први план блађење Цркве, иако готово увек постоје неупоредиво важније теме од реалног животног значаја, које често падају у сенку или бивају игнорисане. У плувању СПЦ таблоидима здушно помаже твитерашки интелектуални плићак који тобожњим згражавањем или исмејавањем Цркве такве приче упорно држи пред очима јавности. Ту доминира медијско инсистирање на идеји о личном богађењу свештеника на рачун народа, корупција, педофилија, диловање дроге, пијанства и баханалије, и свакаква неморална дела, као и мешање Цркве у свакодневни живот грађана. Наравно, у народу који једва саставља крај с крајем, и који је махом васпитаван у комунизму и његовима каснијим дериватима, све ово ствара огромну мржњу према СПЦ и гађење према свему што она представља. Сличне ударе можемо све чешће приметити и у комшијским државама, пре свега у овој и оваквој Црној Гори.

U Novom Sadu red za pričest, za sve vernike ista kašičica

 AUTOD: N1 Beograd

Podeli:

Извор: Снимак екрана/N1

Ипак, треба поставити питање – зашто се све то дешава и зашто медији те приче гурају у први план? То да у СПЦ заиста постоји много свештеника који нису ни интелектуално ни морално дорасли свом звању је апсолутна чињеница и било би непоштено тврдити другачије. Нажалост, ако рачунамо само новију историју, СПЦ је у последњих 75 година прошла кроз огромна искушења и проблеме, пре свега са комунизмом који ју је тлачио на све начине, а онда и са децом и унуцима тих комуниста који данас владају и раде на издаји земље. Много нечасних и неподобних је прошло кроз СПЦ, а неретко су свештеници убацивани и као шпијуни разних служби. Такође, велики број „морално посрнулих“ људи, наркомана, пијанаца, психички нестабилних особа је спас тражило у религији, па су многи уписивали Богословски факултет. Због тога се и данас дешава да се међу њима нађу они којима дрога или алкохол нису страни. Лично, заиста немам

право никоме да судим јер као Хришћанин први сам међу грешницима, али нажалост истина јесте да је потребна једна велика и озбиљна чистка да се СПЦ отараси свих оних који незаслужено припадају њеном свештенству.

Међутим, много је важно не изгубити из вида чињеницу да је СПЦ буквално највећи разлог што ми као народ данас постојимо. Да није било институције СПЦ која је одржавала дух, културу, образовање, идентитет, јединство народа кроз стравична времена турске, аустроугарске, комунистичке, па чак и тренутне евроатлантске окупације, ми већ одавно не бисмо постојали.

Карикатура Предрага Кораксића у листу Данас, 27. 3. 2020.

Али – зашто је данас СПЦ, са свим својим слабостима, манама и недостацима, баш толико на тапету медија? Једноставно – Зато што је то ЈЕДИНА преостала институција која стоји на путу до тоталне и апсолутне колонизације српског народа на свим нивоима, како културолошки, тако и друштвено-политички. Ако погледамо, СВЕ остале битне институције су или угашене, или уништене, или компромитоване. Војска је под контролом НАТО генерала. САНУ је упропашћена готово до бесмисла, национална култура скоро уништена, судство деградирано, а полицију боље ни не помињати. Дакле, само још како-тако на путу стоји СПЦ, и зато је колонизаторима важно да је огаде народу, да је компромитују, да је понизе и учине крајње ирелевантном. Данас, кад смо на корак од издаје Косова, СПЦ једина стоји као препрека на том путу издаје, и зато по плану колонијалиста мора бити огађена народу, јер огадивши СПЦ огадиће и Косово. А кад се то деси можемо заиста да заборавимо да смо икада постојали.

Свакако да има свештеника који јесу злоупотребили свој позив и подлегли профитерству, који возе скупа кола. Али, такође, свако ко зна мало више о Цркви зна и да је огромна већина свештеника заиста поштена, морална и часна, и да много чине за свој народ. Наравно, у сваком позиву има негативних примера. Као што има

корумпираних и лоших лекара или учитеља, тако има и свештеника. Али да ли то значи да због таквих треба окренути леђа медицини или образовању?

Извор: Nova.rs

Но, подмукла кампања против СПЦ евидентно бива све јача, а народ који никада није заправо и на прави начин био учен о вери, народ који је често не разуме, који великим делом чине деца комуниста, они који су у цркву последњи пут ушли 1998. (ако су икад), или који у незнању или из помодарства славе Славу, такав народ је лако убедити и медијски обликовати у шта год колонизатори пожелеле.

Дакле: да ли је Црква савршена и безгрешна? Не! Да ли у СПЦ има много „кукоља који би требало очистити“? Да! Да ли СПЦ треба да много поради на себи? Апсолутно! ... АЛИ, да ли треба наседати на сваки медијски петпарачки сензационализам? Не! Да ли треба омаловажавати и плувати Цркву на сваком кораку? Дефинитивно не! Без обзира да ли је неко верник или не, тај мора да схвати историјски, културни и друштвени значај СПЦ као институције која једина још колико-толико може народ да држи уједињен и сложан.

Како смо кренули, за коју деценију заиста може да нас више нема. Не само као народа, већ и као људи.

Преузето са: <https://stanjestvari.com/>

